

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoPr/14/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218201222
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7218201222.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudcov JUDr. Jozefa Maruščáka a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: A. B., narodený X.XX.XXXX, trvale bytom C. D. E. F.X, D., zastúpeného JUDr. Petrom Majerníkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Werferova 1, proti žalovanému: HC Košice s.r.o., so sídlom v Košiciach, Nerudova 12, IČO: 36 198 072, zastúpenému AK ČOLLÁK & PARTNERI advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Košiciach, Floriánska 19, o zaplatenie sumy 3.906,38 € s príslušenstvom a určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp.zn. 11Cpr/7/2018 zo dňa 11. novembra 2020

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 11Cpr/7/2018-289 zo dňa 11. novembra 2020 vo výroku I. a II.

O d m i e t a odvolania žalobcu a žalovaného proti výroku III. rozsudku.

Z a m i e t a návrh žalovaného na prerušenie konania.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (teraz Mestský súd Košice; ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom č.k. 11Cpr/7/2018-289 zo dňa 11. novembra 2020 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.906,38 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.364,76 € od 1.1.2018 do zaplatenia a vo výške 5% ročne zo sumy 1.541,62 € od 1.2.2018 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), určil, že okamžité skončenie Zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu, dané žalobcovi listom žalovaného zo dňa 8.12.2017, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 15.12.2017 je neplatné (výrok II.) a nárok žalobcu z neplatného skončenia pracovného pomeru vylúčil na samostatné konanie, v rámci ktorého súd rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 3 CSP aj o trovách konania (výrok III.).

2.1. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že okamžité skončenie Zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu dané žalobcovi listom žalovaného zo dňa 8.12.2017 (doručené žalobcovi 15.2.2017) je neplatné. Súčasne sa domáhal od žalovaného zaplatenia náhrady mzdy za obdobie od 16.12.2017 do dňa, kedy mu žalovaný umožní pokračovať vo výkone športu, najviac do 30.4.2018.

2.2. Uznesením č.k. 11Cpr/7/2018 - 158 zo dňa 10. júna 2019 súd prvej inštancie spojil na spoločné konanie veci vedené na OS Košice II pod sp.zn.: 11Cpr/7/2018 a pod sp.zn.11Cpr/30/2018 (žalobca sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 3906,38 eur s príslušenstvom titulom náhrady mzdy za výkon

športovej činnosti za obdobie od 01.11.2017 do 15.12.2017, t.j. do okamžitého skočenia zmluvného vzťahu), ktoré boli vedené ďalej pod sp.zn.: 11Cpr/7/2018.

2.3. Žalobca písomným podaním zo dňa 14.01.2020 špecifikoval petit v nasledovnom znení: súd určuje, že „Okamžité skončenie zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu“ dané žalobcovi listom žalovaného zo dňa 08.12.2017, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 15.12.2017, je neplatné. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 20.322,58 EUR, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.322,58 EUR od 01.02.2018 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 4.500,- EUR od 01.03.2018 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 4.500,- EUR od 01.04.2018 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 4.500,- EUR od 01.05.2018 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 4.500,- EUR od 01.06.2018 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.906,38 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.364,76 € od 01.01.2018 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 1.541,62 € od 01.02.2018 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 100% na účet jeho právneho zástupcu.

3. Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 149, § 150 ods. 1,2, § 151 ods. 1,2, § 152, § 319 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a vec právne posúdil podľa ust. § 1 ods. 1, § 18, § 42 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len ZP), § 1, § 32 písm. a/,b/,c/,d/, § 38 ods. 2, § 42 ods. 1 písm. a/, § 42 ods. 3, 4, 5, § 46 ods. 1,2 a 3 zákona č. 440/2015 Z.z. o športe, spolu s ust. § 517 ods. 1 a 2 zák.č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) a § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z..

4.1. V prvom rade sa zaoberal námietkou žalovaného o neexistencii právomoci súdu prejednávať a rozhodnúť predmetný spor, preto skúmal splnenie tejto zákonnej podmienky.

4.2. V priebehu konania žalovaný namietal, že konanie je vedené na nepríslušnom orgáne, nakoľko v zmysle zákona o športe, ust. § 52, v nadväznosti na ust. § 19 ods. 1, takéto spory má prejednávať orgán na riešenie sporov daného Národného športového zväzu, pričom tento Národný športový zväz má v zmysle ust. § 19 ods. 1, písm. k) zákona o športe povinnosť zriaďovať takýto orgán. V reakcii na argumentáciu žalobcu tvrdil, že AK SZLH je orgánom, ktorý SZLH ako národný športový zväz mal povinnosť zriadiť, a ktorý v zmysle ustanovenia § 52 ZoŠ prejednáva spory vyplývajúce zo športovej činnosti, medzi ktoré priamo spadá aj spor prejednávaný na základe žalobného návrhu v tomto civilnom sporovom konaní. Samotný fakt, že zmluva o profesionálnom vykonávaní športu medzi žalobcom a žalovaným neobsahuje explicitnú dohodu medzi stranami o založení právomoci v prospech AK SZLH na tom nič nemení, nakoľko povinnosť zmluvných strán riešiť tento spor pred AK SZLH vyplýva z povinnosti oboch zmluvných strán dodržiavať vnútorné predpisy SZLH. V uvedenom prípade sa vzťah medzi žalobcom a žalovaným skrze svoj právny základ - zmluvu o profesionálnom vykonávaní športu - priamo podriadil pod ustanovenie § 52 ZoŠ - a v prípade, ak tento orgán na riešenie sporov existuje, ako je tomu v prípade AKSZLH, jedine tento orgán má právomoc prejednávať spory vyplývajúce z tejto zmluvy. Ak by tieto pravidlá člen športového zväzu aj nedodržiaval, a napr. (ako v prejednávanom prípade) obrátil sa s riešením sporu na súd všeobecnej sústavy súdnictva, je súd všeobecnej sústavy súdnictva na tomto právnom a skutkovom základe povinný prihliadnuť na nedostatok právomoci prejednať a rozhodnúť tento spor, a v tomto prípade, nakoľko zistil orgán právomocný na jeho prejednanie, súdne konanie zastaviť a postúpiť vec tomuto orgánu. Podľa žalovaného nejde pritom o vylúčenie práva na spravodlivý súdny proces. Prípadná, žalobcom tvrdená nefunkčnosť, alebo doterajšia činnosť neprejednávajúcá spory ako je ten medzi žalobcom a žalovaným nezhojuje nedostatok právomoci všeobecného súdnictva na prejednanie a rozhodnutie tejto veci.

4.3. Naopak podľa žalobcu je právomoc súdu daná, pretože príslušné orgány SZLH sú síce formálne zriadené, avšak sú absolútne nefunkčné vo vzťahu k prejednávaniu a rozhodovaniu sporov nad osobami s jeho príslušnosťou, s výnimkou disciplinárnych konaní, ktoré však svojou dôležitosťou a zložitosťou posudzovaných vzťahov sa ani len nepribližujú k predmetu tohto konania. Arbitrážna komisia nerozhodovala o žiadnom ani len podobnom predmete sporu, aký je prejednávaný v tomto konaní a nemôže garantovať kvalitu rozhodovania o závažných otázkach, akými nepochybne sú otázky skončenia zmluvného vzťahu zo zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu, ktorý má navyše prvky pracovného pomeru. Na profesionálnych športovcoch vykonávajúcich športovú činnosť v zmysle zákona o športe pre športovú organizáciu sa vzťahujú civilnoprávne kódexy, vrátane Zákonníka práce či Zákona o športe. Nakoľko aj v predmetnom konaní ide o spor vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu a mzdové nároky žalobcu, je podľa žalobcu všeobecný súd povolaný na riešenie takéhoto právneho vzťahu.

5. Po citácii čl. 46 ods. 1 a 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, § 3, § 316 ods. 1,2 CSP a § 14 zákona č. 311/2001 Z.z. súd konštatoval, že v zmysle čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Súd disponujúci atribútmi nezávislosti (teda koncepciou, že súd je viazaný výlučne zákonom, sudca nemôže byť perzekvovaný za svoj právny názor vyjadrený v rozhodnutí) a nestrannosti (teda postavenie súdu je vnímané ako postavenie arbitra medzi stranami a nad stranami, jeho rozhodnutie predstavuje vždy autoritatívne stanovenie toho, čo sa považuje v konkrétnom prípade za právo) predstavuje teda ten orgán v sústave orgánov ochrany práva, ktorý je dotovaný právomocou prejednať a rozhodnúť spor či inú právnu vec. Len v zákonom výslovne určených prípadoch disponuje právomocou poskytnúť ochranu porušenému alebo ohrozenému subjektívnemu právu iný orgán ako súd, napríklad správny orgán. Ako príklad súd prvej inštancie uviedol správny orgán konajúci a rozhodujúci podľa ust. § 5 OZ pri tzv. ochrane pokojného stavu (zásada *quieta non movere*, teda čo je (fakticky) v pokoji, nech sa tým (právne) nehýbe). Orgánom určeným poskytnúť predbežnú (provizórnu) ochranu porušenému alebo ohrozenému subjektívnemu právu je v tom prípade samosprávny orgán (obec) avšak iba vtedy, ak došlo k zrejmemu zásahu do pokojného stavu. V týchto prípadoch môže orgán obce zásah zakázať a rušiteľovi uložiť povinnosť obnoviť predchádzajúci (pokojný) stav. Týmto rozhodnutím orgánu obce však v žiadnom prípade nie je konzumované právo domáhať sa ochrany na príslušnom súde. Naopak, predbežný zákaz zo strany orgánu obce nie je rozhodnutím o tom, čo je právo - ide len o zákonom ustanovenú výnimku, podľa ktorej predbežnú ochranu porušenému právu poskytol iný orgán ako súd. Súd prvej inštancie však uzavrel, že je daná právomoc všeobecného súdu na prejednanie tohto druhu sporu medzi žalobcom a žalovaným.

6. Potom, ako sa súd vysporiadal s námietkou neexistencie právomoci prejednávať a rozhodnúť predmetný spor, kde dospel k záveru, že takouto právomocou súd disponuje, venoval sa posúdeniu ne/platnosti okamžitého skončenia zmluvného vzťahu zo strany žalovaného ako zamestnávateľa a posúdeniu uplatnených finančných nárokov. Súd predmetný vzťah posúdil ako pracovnoprávny vzťah, ktorý vznikol na základe platne uzatvorenej Zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu č. 6/2017 zo dňa 09.05.2017.

7. Nepovažoval za sporné medzi stranami uzatvorenie zmluvy, obsah predmetnej zmluvy, vznik pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, vznik zranenia, rozsah a druh zranenia. Sporným bolo posúdenie ukončenia liečby žalobcu v dôsledku jeho zranenia, a teda schopnosť žalobcu plniť si v plnom rozsahu svoje povinnosti vyplývajúce mu jednak z ustanovení zákona o športe ako aj zo zmluvy samotnej, ktorá tieto povinnosti, nie v zanedbateľnom množstve, kopíruje.

8.1. Posúdenie otázky, či u žalobcu došlo k ukončeniu liečby alebo nedošlo k ukončeniu liečby po kontrole 31.10.2017, kedy sa následne zapojil do tréningového procesu podľa odporúčania 06.11.2017, súd považoval za významnú skutočnosť, ktorá má zásadný význam pre posúdenie platnosti resp. neplatnosti okamžitého skončenia zmluvného vzťahu a rovnako tým pádom aj pre vyplatenie mzdového nároku za mesiac november resp. časť mesiaca december 2017.

8.2. Z vykonaného dokazovania a predovšetkým z výsluchov predvolaných svedkov súd prijal záver o tom, že k ukončeniu liečby u žalobcu došlo už správou G. D. zo dňa 31.10.2017, a to aj napriek tomu, že táto skutočnosť nebola výslovne uvedená v predmetnej lekárskej správe. Aj z výpovede samotného G. D. ako ošetrojúceho a súčasne klubového lekára vyplynula možnosť, že nie v každom prípade bola liečba u hráča ukončená takýmto konštatovaním. Uvedené potvrdil aj svedok A., ktorý uviedol ako príklad svoju osobu, ktorý si takéto konštatovanie vyžiadal v dôsledku uzavretej individuálnej poisťky a následného preukázania ukončenia liečby poisťovni. Ako z dokazovania vyplynulo tak hráči (v prejednávanom prípade reprezentovaní kapitánom mužstva a spoluhráčom p. A.) aj samotní tréneri evidovali u žalobcu v mesiaci november jednak zapojenie sa do individuálnych tréningových jednotiek a následne aj do tréningových jednotiek celého A tímu žalovaného ako aj snahu a vôľu žalobcu zapojiť sa do súťažných zápasov - svedok A. vypovedal o spoločnom rozhovore s trénermi a žalobcom, čím potvrdil žalobcove tvrdenia o týchto skutočnostiach. Pri posudzovaní vykonaného dokazovania súd prvej inštancie bral do úvahy aj tú skutočnosť, že vo viacerých výpovediach svedkov sa opakovali tvrdenia o vykonávaní kontrol ošetrojúcim lekárom priamo v šatni ako aj subjektívnom faktore spočívajúcom v pocite samotného hráča, či je schopný nastúpiť do súťažného stretnutia. G. D. v rámci výpovede uviedol, že závisí to práve od subjektívneho pocitu hráča ako pacienta, kedy je schopný plne zaťažiť zranené miesto.

9.1. Súd poukázal na obsah Zmluvy, kde v čl. II Všeobecné zmluvné dojednania bod 15) Zmluvy sú upravené spôsoby zániku zmluvného vzťahu. V bode 16) uzatvorenej Zmluvy je upravené oprávnenie ukončiť zmluvný vzťah zo strany športovej organizácie formou výpovede a to podľa písm. a) športovec dlhodobo nespĺňa zdravotnú spôsobilosť na vykonávanie športu podľa zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu; strata zdravotnej spôsobilosti sa preukazuje lekárskej posudkom, podľa ktorého športovec nesmie dlhodobo vykonávať šport podľa zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu. Pod písmenom d) je možnosť športovej organizácie ukončiť takto zmluvný vzťah aj ak sú u športovca splnené dôvody, pre ktoré by s ním športová organizácia mohla okamžite skončiť zmluvu o profesionálnom športe.

9.2. V preskúvanom okamžitom skočení zmluvy je ako dôvod okamžitého skončenia uvedené porušenie povinnosti zúčastňovať sa na súťažiach a podujatiach určených športovou organizáciou a vyvinúť v súťaži úsilie potrebné na dosiahnutie najlepšieho športového výkonu a najlepšieho športového výsledku.

9.3. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania najmä z výsluchov svedkov vyplynulo, že žalobca sa preukázateľne zapájal do tréningových procesov a bol nielen podľa vlastných slov schopný a pripravený po zdravotnej stránke nastúpiť aj do súťažného stretnutia. Túto skutočnosť jednoznačným spôsobom nevyvrátil ani ošetrojúci lekár, ktorý opakovane zdôraznil práve subjektívny pocit pacienta, ktorý je determinujúcim faktorom, ktorý túto stopercentnú pripravenosť na súťažné stretnutie (ergo plné zaťaženie) u zraneného hráča určuje.

9.4. Už v rámci mesiaca november žalobca preukázateľne trénoval tak individuálne ako aj v kolektíve s tímom, čo potvrdili viacerí svedkovia. Keďže ako z výpovede trénerov vyplynulo zaradenie do zostavy nie je len na samotnom hráčovi, nie je možné pričítať uvedenú skutočnosť (nezúčastnenie sa súťažného stretnutia) na ťarchu žalobcovi. Práve z výpovede svedka C. vyplynulo, že on ako kapitán tímu sa dotazoval, prečo nie je možné žalobcu zapojiť do súťažného stretnutia, keďže v rozhodnom období bolo viacero zranených hráčov a žalobca bol podľa jeho tvrdení stopercentne pripravený. Tieto skutočnosti žalovaný v priebehu prejednávaneho sporu žiadnym právne relevantným spôsobom nerozporoval a ani nepreukázal.

9.5. K čl. III bod 10 písm. a) posledná veta Zmluvy, v zmysle ktorého „V prípade, že rozsah zranenia neumožní športovcovi plnenie Zmluvy v plnom rozsahu pri 9 a viac týždňov, Klub môže so športovcom rozviazať Zmluvu“ súd uviedol, že z uvedeného dispozitívneho ustanovenia zmluvy vyplýva síce oprávnenie žalovaného na ukončenie zmluvného vzťahu za splnenia predpokladu, že zdravotný stav športovca mu neumožňuje v plnom rozsahu plniť si úlohy vyplývajúce zo Zmluvy, avšak nestanovuje pre tento prípad obligatórne formu ukončenia zmluvného vzťahu vo forme okamžitého skončenia zmluvy. Na základe vykonaného dokazovania bola otázka zdravotného stavu v danom čase u žalobcu minimálne sporná, a preto sa využitie inštitútu okamžitého skočenia zmluvy súdu prvej inštancie javí ako prísne formalistické až účelové, najmä pri existencii zmluvne dohodnutého výpovedného dôvodu, ktorý v sebe zahŕňa práve dlhodobý zlý zdravotný stav. Súd prvej inštancie zdôraznil koncepciu ukončenia pracovnoprávných pomerov (zmluvného vzťahu), kde okamžité skočenie pracovného pomeru je výnimočným spôsobom skočenia pracovného pomeru, v prípadoch, kedy už by nebolo spravodlivé očakávať od zamestnávateľa, že zamestnanca naďalej strpel pri výkone svojho zamestnania, hoc aj len pod dobu plynutia výpovednej doby. Súd mal za to, že v prejednávanej spore je evidentné, že zdravotný stav žalobcu bol natoľko dobrý, že mohol preukázateľne trénovať s mužstvom, trénovať individuálne a súčasne žiadal vedenie tímu, aby bol zapojený aj do súťažných zápasov. Žalovaný v priebehu celého prejednávania sporu na tieto otázky, prečo žalobca nebol zaradený na súťažné stretnutie odpoveď neposkytol.

10. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nebol naplnený dôvod, pre ktorý bol so žalobcom okamžite skončený zmluvný vzťah, a preto určil okamžité skončenie zmluvy za neplatné.

11. Považoval za preukázané, že v mesiaci november žalobca riadne pristupoval k povinnostiam vyplývajúcich mu zo zmluvy a v nadväznosti na uvedené posúdil aj nárok žalobcu na doplatenie mzdy za mesiac november a december 2018 (t.j. do doručenia okamžitého skončenia zmluvy) podľa príslušných ustanovení zmluvy. Uzavrel, že žalobcovi mala byť za mesiac november 2017 vyplatená mzda v celkovej výške 2.928,92 €, z ktorej suma 207,10 € predstavuje 25% zo mzdy za prvý týždeň mesiaca november a zvyšných 2.721,82 € predstavuje mzdu za zvyšok mesiaca november. Po odpočítaní už vyplatenej čiastky 564,16 € dospel súd k záveru o povinnosti žalovaného vyplatiť žalobcovi sumu 2.364,76 € za mesiac november. Za prvých 15 dní mesiaca december (do okamžitého skončenia zmluvy) mal podľa súdu žalovaný zaplatiť žalobcovi sumu 1.717,80 € (mzdu) a po odpočítaní už uhradenej čiastky 176,18

€, tak žalovanému ostala povinnosť uhradiť 1.541,62 €. Na základe uvedeného súd zaviazal žalovaného zaplatiť istinu 3.906,38 € s príslušenstvom.

12. Nárok žalobcu z neplatného skončenia pracovného pomeru súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie, v rámci ktorého súd rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 3 CSP aj o trovách celého konania a to s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania, rýchlosť a efektívnosť konania.

13. Proti uvedenému rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca aj žalovaný.

14.1. Žalobca podal odvolanie voči výroku III. (ktorým súd nárok žalobcu z neplatného skončenia pracovného pomeru vylúčil na samostatné konanie, v rámci ktorého rozhodne aj o trovách konania) z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a f/ CSP a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil v napadnutej časti tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 20.322,58 € spolu s úrokom z omeškania, ktorého výšku a uplatnenie špecifikoval. Alternatívne navrhol rozhodnutie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14.2. Žalobca má za to, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nerozhodol o celom žalobnom návrhu a neodôvodnil výrok III., ktorým časť nároku žalobcu vylúčil na samostatné konanie. Žalobca tak nevie určiť, či súd postupoval v zmysle § 166 ods. 2 CSP a nie je zrejmé, akými úvahami sa súd spravoval, resp. došiel k záveru o existencii zákonného dôvodu na vylúčenie veci na samostatné konanie. Uvedeným súd porušil jeho základné právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je právo na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu, súd mu odňal možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti takémuto rozhodnutiu.

15. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu nestotožnil s argumentáciou žalobcu. Poukázal na dôvody svojho odvolania, preto považuje za neúčelné a rozporné s princípom hospodárnosti konania vyjadrovať sa k výhradám žalobcu uvedeným v odvolaní. Argumentáciu žalobcu vo vzťahu k výroku III. (so zreteľom na namietanú existenciu neodstrániteľnej vady konania - nedostatok právomoci všeobecných súdov vec rozhodovať) považuje za nesprávnu. V dôsledku nedostatku právomoci všeobecných súdov konať a rozhodnúť predmetnú vec považuje žalovaný za nevyhnutné konanie vo veci samej (t.j. aj o vylúčenej časti) zastaviť a vec postúpiť orgánu, ktorý má právomoc vec rozhodnúť. Zdôraznil, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí pri posudzovaní právomoci súdu reflektoval iba orgány na riešenie sporu ako orgány alternatívne v rozsahu Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, no nereflekoval, že zákonodarca v mnohých ďalších predpisoch vytvára existenciu alternatívnych orgánov na riešenie sporov, v prípade existencie ktorých nie je daná právomoc všeobecného súdnictva, napr. zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, zákon č. 83/1992 Zb. o združovaní občanov a podobne. Má za to, že tým, že súd všeobecnej sústavy súdnictva konal vo veci, v ktorej konať nemal a nemohol, došlo k porušeniu ústavnoprávneho imperatívu ustanoveného v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a tým došlo k zásahu do práv žalovaného.

16. Žalovaný podal odvolanie voči všetkým výrokom predmetného rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/ a písm. h/ CSP, pretože neboli splnené procesné podmienky a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, konanie zastavil, vec postúpil arbitrážnej komisii Slovenského zväzu ľadového hokeja a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

17.1. Žalovaný argumentoval poukazom na právomoc všeobecného súdnictva na prejednanie a rozhodnutie sporu, ktorá je daná v prípade splnenia predpokladov stanovených v článku 46 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy SR (ďalej len Ústava) a v zmysle § 3 CSP. Zdôraznil postavenie subjektov na oboch stranách (žalobcu a žalovaného), ktorí vykonávajú svoju činnosť v oblasti športu v zmysle osobitného zákona, ktorým je zákon č. 440/2015 Z.z. Zákon o športe (ďalej len ZoŠ). Citoval ust. § 1 a § 3 písm. a/ ZoŠ. a konštatoval, že spor, ktorý prejednal a rozhodol súd prvej inštancie je sporom, ktorý vznikol v súvislosti s vykonávaním športovej činnosti. Žalobca aj žalovaný v čase vzniku vzájomného vzťahu boli členmi Slovenského zväzu ľadového hokeja (ďalej len SZĽH).

17.2. Upriamil pozornosť na povinnosť národného športového zväzu mať stanovy v súlade s § 19 až 23 ZoŠ a povinnosť zriadiť (vytvoriť) orgány na riešenie sporov, ktoré vznikajú pri športovej činnosti národného športového zväzu a osôb s jeho príslušnosťou v zmysle § 19 ods. 1 písm. i/ ZoŠ. Ďalej poukázal na to, že Zákon o športe vytvoril aj pravidlá pre prejednávanie a riešenie sporov v oblasti

športu orgánmi národného športového zväzu, pričom pri prejednávaní a rozhodovaní sporov rozlišuje a/ riešenie sporov orgánmi športovej organizácie, b/ riešenie sporov počas súťaže (rozhodcami) a c/ riešenie sporov v rozsahu disciplinárneho trestania. Citoval ust. § 52 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ ZoŠ, v zmysle ktorého športová organizácia vykonáva v súlade s jej predpismi pôsobnosť na riešenie sporov podľa ods. 2 nad osobami s jej príslušnosťou a orgány na riešenie sporov sú oprávnené rozhodovať spory vzniknuté v súvislosti so športovou činnosťou športovej organizácie a osôb s jej príslušnosťou (písm. a/). Žalovaný teda konštatoval, že ZoŠ takto v zmysle článku 46 Ústavy vytvoril osobitnú oblasť spoločenských vzťahov, v ktorej vytvoril povinnú štruktúru alternatívnych orgánov na riešenie sporov - nezávislú od sústavy súdov všeobecnej sústavy súdnictva, ktorej v prípade národných športových zväzov zveril právomoc (pri NŠZ povinnosť) prejednávať a rozhodovať spory medzi členmi týchto národných športových zväzov. Spory v súvislosti s výkonom športovej činnosti pritom môžu mať rozličný charakter, či už zamestnanecký, iný ako zamestnanecký, dobrovoľnícky a podobne.

17.3. V danom prípade SZLH je národným športovým zväzom a je občianskym združením, ktorého stanovy reflektujú zákonnú povinnosť vytvoriť orgány na riešenie sporov, preto v bode 5.2 stanov SZLH zriadil arbitrážnu komisiu SZLH, ktorá pokrýva rozhodovaciu právomoc orgánu národného športového zväzu podľa ust. § 52 ZoŠ. Žalovaný teda zdôraznil, že v čase vzniku sporu zo vzájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným mal národný športový zväz, ktorého bol žalobca aj žalovaný členom, zriadený orgán na riešenie sporov v súlade so ZoŠ. Strany sporu tak sú povinné podriadiť sa pod právomoc týchto orgánov, vrátane podriadenia sa pod systém alternatívneho riešenia sporov orgánmi národných športových zväzov z decíznou právomocou. V nadväznosti na uvedené žalovaný poukázal na to, že ak napadne na súd vec, ktorá nespadá pod právomoc súdnictva, musí byť postúpená na právomocný orgán, pričom právomoc súdu je ako procesná podmienka na strane súdu neodstrániteľnou procesnou podmienkou, ktorá v prípade absencie právomoci súdu zakladá prekážku v konaní, ktorej nedostatok nemôže byť akýmkoľvek postupom súdu zhojený.

17.4. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Humenné sp.zn. 11C/26/2018, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co/31/2019, kde došlo k zastaveniu konania a postúpeniu veci komore SFZ pre riešenie sporov z dôvodu nedostatku právomoci všeobecného súdu. Citoval z rozhodnutia odvolacieho súdu: „Ak národný športový zväz v zmysle zákona zriadi orgán na riešenie sporov, ktorého právomoc majú členovia národného športového zväzu povinnosť v zmysle vnútorných predpisov akceptovať, a títo tak aj v predmetnom zmluvnom dojednaní urobia, a ak sa spor vyplývajúci z ich zmluvného dojednania týka športovej činnosti v zmysle ZOŠ, potom je nutné konštatovať, že je naplnená dikcia zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, a to v čl. 1 základných princípov, ust. § 2 a ust. § 3 zákona - a teda, že súdy všeobecnej sústavy súdnictva nemajú právomoc prejednať spor vyplývajúci z takto definovaného vzťahu. Delená právomoc prejednať a rozhodnúť spory iným orgánom ako je súd všeobecnej sústavy súdnictva v prípade, ak je zriadený na základe zákona, nie je podľa názoru odvolacieho súdu vylúčením právomoci všeobecného súdnictva tak, ako tvrdí v odvolaní žalobca. Nič na tom nemení námietka odvolateľa prezentovaná v bode 4 a nasl. ním podaného odvolania, v ktorom argumentuje neprípustnosťou vylúčenia právomoci všeobecného súdnictva na prejednávanie sporov vyplývajúcich zo vzťahov vznikajúcich v oblasti športu. Právna ochrana členov občianskych združení v zmysle účinného znenia zák. č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov neobsahuje ustanovenia o možnostiach ochrany a obrany subjektívnych práv členov občianskych združení tak, ako tomu bolo v minulosti (zrušené ust. § 15 tohto zákona). Napriek tomu však ochrana člena občianskeho združenia voči rozhodnutiam občianskeho združenia existuje rešpektujúc čl. 46 Ústavy SR. Odvolací súd má za to, že člen občianskeho združenia má možnosť napadnúť na všeobecnom súde až konečný výsledok takéhoto alternatívneho riešenia sporov - teda konkrétne rozhodnutie zákona zriadeného orgánu. Komentárová spisba uvádza, že „ak rozhodoval o právach a právom chránených záujmoch, orgán v zmysle ust. § 52 ZOŠ, právna ochrana člena združenia voči tomuto rozhodnutiu hovorí o nutnosti využitia žaloby v zmysle Civilného sporového poriadku“.

17.5. Ďalej žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 12Cb/18/2018, kde podobne súd konanie zastavil a vec po právoplatnosti postúpil komore Slovenského futbalového zväzu pre riešenie sporov s odôvodnením, že v Občianskom súdnom konaní nemožno prejednávať a rozhodovať veci, ktoré majú byť prejednané pred komorou SFZ.

17.6. Zdôraznil pri posudzovaní možného odklonu prejednávania a rozhodovania sporov mimo všeobecnej súdnej sústavy do oblasti alternatívneho riešenia sporov aj oblasti záujmovej samosprávy a oblasti združovacieho práva, ktorého špecifickou oblasťou je práve alternatívne riešenie sporov v športe. Má za to, že k odňatiu možnosti konať pred súdom by mohlo dôjsť rozhodnutím súdu o zastavení konania iba v prípade, ak by vec nebola postúpená príslušnému orgánu, napríklad v dôsledku neexistencie orgánu disponujúceho právomocou vec rozhodnúť. O odmietnutí spravodlivosti však podľa žalovaného

nepôjde v prípadoch, kedy súd postúpi vec na iný nejustičný orgán na základe meritórneho posúdenia veci samej a identifikácie právomoci iného orgánu zriadeného na základe zákona. Žalovaný zároveň vyjadril názor, že v prípade zastavenia konania a postúpenia veci arbitrážnej komisii nedochádza k zásahu do základných ľudských práv a slobôd a práva na prístup k súdu, pretože člen združenia (národného športového zväzu) sa môže v zmysle čl. 46 Ústavy obrátiť na súd Všeobecnej sústavy súdnictva voči výsledku prejednávania a rozhodnutia sporu týmto právomocným orgánom. Nie je možné tieto orgány disponujúce právomocou vec rozhodovať v zmysle zákona o športe a základných predpisov zväzu, z prejednávania a rozhodovania sporu vynechať, pričom člen združenia tu nemá právo na voľbu medzi alternatívnym orgánom a súdom všeobecnej sústavy súdnictva, ale má povinnosť obrátiť sa na alternatívny orgán riešenia sporov.

17.7. Napokon žalovaný poukázal na komentár k ust. § 391 Správneho súdneho poriadku, v zmysle ktorého orgány zriadené v zmysle ust. § 52 ZOŠ môžu prejednávať všetky spory, ktoré vznikajú v rozsahu zákona o športe, pretože tieto sú pokryté ich právnym základom - vznikajú z vykonávanej športovej činnosti. V tomto rozsahu upozornil na to, že podľa zákona o športe pred orgánmi zriadenými v zmysle ust. § 52 môžu byť prejednávané všetky spory vznikajúce zo vzťahov upravených v zákone o športe - teda napríklad aj spory zo všetkých typov zmluvných vzťahov v športe, teda aj spory zo zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu (bez ohľadu na jej zamestnanecný charakter), zmluvy o amatérskom vykonávaní športu, zmluvy o príprave talentovaného športovca, zmluvy o sponzorstve a podobne. Žalovaný doplnil, že vzhľadom na súkromnoprávny charakter sporov medzi členmi občianskych združení (vyplývajúci aj zo skorších záverov, rozhodnutí súdov, napr. NS SR sp. zn. 3Obdo/27/2008) osoba, ktorá sa bude proti predmetnému rozhodnutiu orgánu na riešenie sporov domáhať ochrany svojich práv (v dôsledku nesúhlasu s takýmto rozhodnutím) má možnosť obrátiť sa na všeobecný súd žalobným návrhom v zmysle § 137 CSP. Argumenty žalobcu o kvalite zriadeného orgánu nemôžu spochybníť vyššie uvedené závery o jeho právomoci vo veci rozhodovať.

18. Žalobca sa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorý sa podľa neho s otázkou právomoci jednoznačne vysporiadal v napadnutom rozsudku. Žalobca samotnú povinnosť Národného športového zväzu zriadiť orgán pre riešenie sporov, ako aj zriadenie takéhoto orgánu považuje len za formálne, pričom fakticky podľa neho ide o orgán nefunkčný, prípadne neschopný prejednávať spory takéhoto charakteru. Uvedené preto podľa neho samo o sebe nemôže vylúčiť právomoc všeobecného súdu prejednať takýto spor, v opačnom prípade by došlo k porušeniu práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy SR. Z rozhodnutí arbitrážnej komisie zriadenej SZĽH vyplýva, že ide o rozhodnutia o odvolaniach proti rozhodnutiam disciplinárnej komisie a doposiaľ arbitrážna komisia nerozhodovala o žiadnom ani len podobnom predmete sporu, aký je prejednávaný v tomto konaní. Poznamenal, že zákon o športe je novým zákonom, ku ktorému judikatúra zatiaľ neexistuje a ojedinelé rozhodnutie Krajského súdu v Prešove (o odvolaní voči rozhodnutiu Okresného súdu Humenné sp. zn. 11C/26/2018), preto nemožno považovať za rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Zároveň upriamil pozornosť na to, že v danom konaní sa jednalo o odlišné skutkové okolnosti, nakoľko medzi stranami bola uzatvorená zmluva o zastupovaní hráča, ktorá obsahovala explicitnú dohodu zakladajúcu právomoc orgánu na riešenie sporov - komory SFZ. V predmetnej zmluve o profesionálnom vykonávaní športu uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným sa žiadne takéto ustanovenie nenachádza. Arbitrážna komisia zriadená SZĽH podľa žalobcu nemôže dosahovať také kritériá odbornosti a nestrannosti ako všeobecný civilný súd a nemôže garantovať kvalitu rozhodovania súdu o závažných otázkach, ako je aj otázka skončenia zmluvného vzťahu zo zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu, ktorý má navyše prvky pracovnoprávneho pomeru. Žalobca poukázal na poriadok pre riešenie sporov, ktorý upravuje status, právomoc, konanie pred arbitrážnou komisiou, ako aj jej zloženie a spôsob rozhodovania, pričom kreovaná je jednoduchým postupom a nie sú stanovené kritériá, či už vzdelanostné alebo odborné alebo praktické pre jej členov. Žalobca je toho názoru, že účelom ust. § 52 ZoŠ malo byť zjednodušenie rozhodovania sporov so športovým prvkom v prípade, ak sa strany rozhodnú alebo dohodnú, že spor bude riešený pred orgánom na riešenie sporov toho-ktorého národného športového zväzu, no podľa neho cieľom nebolo vylúčiť z rozhodovania súdy, ktoré jediné disponujú atribútmi nezávislosti a nestrannosti. Teda podľa jeho názoru sa jedná o možnosť a nie povinnosť riešiť spor pred príslušným orgánom pre riešenie sporov. Napokon žalobca poukázal na to, že stanovky SZĽH neobsahujú ustanovenie o povinnosti riešenia sporov prednostne, či výlučne prostredníctvom príslušných orgánov SZĽH na riešenie sporov. Žalobca citoval § 52 ods. 3 zákona o športe, čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR, ako aj z nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 875/2016, II. ÚS 14/01 vo vzťahu k právu na spravodlivý proces. Vo vzťahu k otázke právomoci súdu citoval z komentára Civilného sporového poriadku autorov Števek M. a kol., C. H. Beck, v zmysle

ktorého súdy disponujúce atribútmi nezávislosti a nestrannosti predstavujú ten orgán v sústave orgánov ochrany práva, ktorý je dotovaný právomocou prejednať a rozhodnúť spor, či inú právnu vec a len v zákonom výslovne určených prípadoch disponuje právomocou poskytnúť ochranu porušenému alebo ohrozenému subjektívnemu právu iný orgán ako súd, napríklad správny orgán. Takýmto rozhodnutím iného orgánu však nie je konzumované právo domáhať sa ochrany na príslušnom súde, naopak ide len o zákonom stanovenú výnimku, podľa ktorej predbežnú ochranu porušenému právu poskytol iný orgán ako súd a aj v týchto prípadoch však rozhodnutie o tom, čo je v konkrétnom prípade právo, patrí výlučne súdu (vo vzťahu k rozhodnutiu obce v zmysle § 5 OZ). Zákonodarca v jednotlivých výnimočných prípadoch vždy určí, o aký orgán sa jedná a upraví spôsoby jeho kreovania a obsadenia, jeho právomoc a spôsob konania pred týmto orgánom, pričom vo vzťahu k zákonu o športe nie sú tieto podmienky podľa žalobcu splnené, nakoľko neobsahuje spôsob kreovania, či obsadenia takéhoto orgánu na riešenie sporov, ani spôsob konania pred ním. Žalobca má za to, že nakoľko v predmetnom konaní ide o spor vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu, je povolaný na riešenie takéhoto právneho vzťahu práve všeobecný súd. Na profesionálnych športovcoch vykonávajúcich športovú činnosť sa vzťahujú civilnoprávne kódexy, vrátane Zákonníka práce, či zákona o športe a športová organizácia môže vykonávať pôsobnosť na riešenie sporov nad osobami s jej príslušnosťou výlučne pokiaľ ide o vzťahy upravené vnútornými predpismi športovej organizácie a medzinárodnými predpismi a rozhodnutia v príslušnom športe (§ 52 ods. 3 ZoŠ).

19. Žalovaný v odvolacej duplike zdôraznil potrebu rozlíšenia medzi procesnoprávnymi pojmami výlučná a delená právomoc súdov všeobecnej sústavy súdnictva. Kým pri delenej právomoci zákon zveruje možnosť rozhodovať o konkrétnom type sporov aj iným orgánom ako je súd, pri výlučnej právomoci ide o prípady, ktoré zákonodarca zveril výlučne súdnej sústave súdnictva Slovenskej republiky. Zároveň poukázal na to, že pri delenej právomoci v prípade, ak sú tieto orgány zriadené, je nelogický súbeh právomocí medzi týmito orgánmi a súdmi, avšak výsledky alternatívneho riešenia sporov sú vždy preskúmateľné súdmi všeobecnej sústavy súdnictva, čím je vždy splnený predpoklad k čl. 46 Ústavy SR - teda právo na prístup k súdu. Právo na prístup k súdu je preto reprezentované možnosťou napadnúť výsledok alternatívneho riešenia sporov na súde všeobecnej sústavy súdnictva, nie možnosťou vylúčenia právomocí týchto orgánov, ak sú zriadené a ak sa pod ich právomoc subjekt podriadil. V prípade zákonnej povinnosti subjektov práva zriadiť orgán na riešenie sporov alternatívneho charakteru uvedené zakladá delenú právomoc medzi týmto orgánom a súdom všeobecnej sústavy súdnictva. Po absolvovaní konania pred týmto orgánom potom nič nebráni obrátiť sa na súd všeobecnej sústavy súdnictva s tým, aby konanie a výsledok alternatívneho riešenia sporov „skontroloval“. Právo na prístup k súdu je garantované možnosťou napadnúť výsledky prejednávania a rozhodnutia sporov alternatívnymi orgánmi na riešenie sporov na súde, kde je viacero možných pokusov zrušiť rozhodnutie orgánov na riešenie sporov v alternatívnej oblasti na súdoch všeobecnej sústavy (tam môže dôjsť k posúdeniu žalobcom napádanej kvality alternatívneho riešenia sporov rešpektujúc autonómiu športu). Povinnosť riešiť svoj spor pred alternatívnym orgánom na riešenie sporov podľa ust. § 52 ZoŠ by subjekt práva nemal iba v prípade, ak by preukázateľne tento nebol zriadený, o ktorý prípad sa ale nejedná v tomto spore. Vyjadrenia žalobcu vylučujúce právomoc alternatívnych orgánov na riešenie sporov zriaďovaných zákonom sú popretím samotného znenia zákona v rozsahu ust. § 52 ZoŠ. Žalovaný poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu o športe vo vzťahu k ust. § 52 a nasl.

20. Následne doručil žalovaný podanie, v ktorom poukázal na vzťah súdnych a alternatívnych foriem prejednávania a rozhodovania sporov, v zmysle ktorého je možné, aby v zmysle zákona boli zriadené iné jurisdikčné orgány, ktoré na zákonomnom základe decízne rozhodujú spory spadajúce do ich právomoci, tzv. iné jurisdikčné orgány (ako orgány predsadené pred súd všeobecnej sústavy súdnictva). Žalovaný má za to, že aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, čl. 6 ods. 1 Dohovoru (v spojení s čl. 46 Ústavy SR) zaručuje právo na súd, avšak nenúti zmluvné štáty prejednať spory o občianskych právach a záväzkoch v konaní, ktoré sa v každom svojom štádiu odohrávajú pred súdmi spĺňajúcimi všetky náležitosti orgánu verejnej moci, ... ale môžu to byť najskôr správne orgány alebo korporatívne orgány alebo jurisdikčné orgány, ktoré nemajú všetky náležitosti orgánov súdnej moci. (H. I. J. H., K. J. and L. G.. Belgicko). Podmienkou pre akceptáciu orgánu, ktorý nepatrí k súdnej moci a je predradený pred súdy pri rozhodovaní o spore (alternatívne riešenie sporov) je právomoc daného orgánu a záruky, ktoré poskytuje. Orgán musí poskytovať záruky inštitucionálnej povahy (nezávislosť a nestrannosť) a aj procesnej povahy. (pozri bližšie ESLP, H. I. J. H., K. J. and L. G.. Belgicko). Žalovaný zopakoval svoje tvrdenie, že súdy všeobecnej sústavy súdnictva majú právomoc dohliadať na rozhodnutia, ktoré produkujú orgány alternatívneho riešenia sporov, akým je aj arbitrážna komisia SZLH, avšak až po judikovaní jej rozhodnutia, a to v závislosti od charakteru sporu buď v režime správneho súdnictva

(napr. v disciplinárnom trestaní) alebo podľa Civilného sporového poriadku (ak šlo o prejednávanie súkromnoprávných sporov). Pokiaľ súde všeobecnej sústavy súdnictva v prípadoch, na ktoré poukázal žalobca, rozhodovali o veciach v rozpore s právomocou všeobecného súdnictva, ktorú mali skúmať ex offo, jedná sa podľa žalovaného o vady v konaní, nakoľko postupovali v rozpore s ust. § 3 CSP v spojení s ust. § 52 zákona o športe.

21. Žalobca vo svojich ďalších vyjadreniach zotrval na stanovisku uvedenom vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného. Poukázal na čl. 2 ods. 2 CSP a vyjadril názor, že vyhovením odvolaniu žalovaného by došlo k narušeniu právnej istoty žalobcu, že pri opakovaní v rovnakých podmienkach bude na určitú právne relevantnú otázku daná rovnaká odpoveď. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 42Cpr/89/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice sp. zn. 5CoPr/14/2019. (Jedná sa o konanie o určenie, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalovaným - HC Košice s.r.o. žalobcovi je neplatná, pričom žalobca bol u žalovaného zamestnaný v pracovnom pomere na základe pracovnej zmluvy).

22. Krajský súd v Košiciach vo veci rozhodol uznesením sp.zn. 6CoPr/9/2021 zo dňa 22. augusta 2022 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil, žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a vyslovil, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená na ďalšie konanie arbitrážnej komisii zriadenej Slovenským zväzom ľadového hokeja. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil splnenie procesných podmienok, za ktorých môže konať a rozhodnúť, konkrétne, či prejednaníu predmetnej veci ne/bráni nedostatok právomoci súdu a na základe vlastných úvah dospel k záveru, že nie je daná právomoc súdu predmetný spor prejednať a rozhodnúť. Mal za to, že spor medzi žalobcom a žalovaným nepatrí do prejednacej a rozhodovacej právomoci súdu, pretože zákon č. 440/2015 Z.z. o športe (ďalej len „ZoŠ“) túto právomoc zveril (§ 52 ods. 2 písm. a) ZoŠ) orgánu na riešenie sporov, ktorý vytvára národný športový zväz v zmysle § 19 ods. 1 písm. g) ZoŠ. Považoval za potrebné vychádzať z ustanovenia § 3 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je všeobecným súdom priznaná právomoc riešiť súkromnoprávne spory iba v takom rozsahu, resp. v takom prípade, ak táto právomoc nebola priznaná iným orgánom. Civilný sporový poriadok teda počíta s tým, že okrem súdov existujú aj iné orgány, ktoré poskytujú ochranu práv v súkromnoprávných sporoch. Dospel k záveru, že podľa ustanovenia § 52 ods. 2 ZoŠ orgány na riešenie sporov vytvorené národným športovým zväzom rozhodujú spory vzniknuté v súvislosti so športovou činnosťou športovej organizácie a osôb s jej príslušnosťou (§ 52 ods. 2 písm. a) ZoŠ).

23.1. Na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 1CdoPr/2/2023 zo dňa 27. septembra 2023 uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 22. augusta 2022 sp.zn. 6CoPr/9/2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

23.2. Dovolací súd za podstatné pre predmetný spor považoval posúdenie, či vec patrí alebo nepatrí do právomoci súdov alebo iných orgánov, v tomto prípade Arbitrážnej komisii SZLH. Konštatoval, že obdobnú vec už riešil kompetenčný senát Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR podľa § 10 ods. 2 CSP v rozhodnutí sp.zn. 1Skomp/38/2022, pričom na právnej úprave ust. § 3 písm. a/, § 8 ods. 1 a 2, § 19 ods. 1 a § 52 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ ZoŠ sa od tohto rozhodnutia nič nezmenilo. Kompetenčný senát dospel k záveru, že je daná právomoc súdu rozhodovať obdobnú vec, t.j. nároky vyplývajúce zo zmluvy o výkone profesionálnej športovej činnosti, ktorú uzavreli strany sporu a z ktorej mal vzniknúť nárok uplatnený žalobcom v súdnom konaní a postúpenie veci Arbitrážnej komisii SZLH nebolo dôvodné. 23.3. Dovolací súd, po oboznámení sa s obsahom uvedeného uznesenia kompetenčného senátu sp.zn. 1SKomp/38/2022 zo 6. októbra 2022 (ktoré však v čase rozhodovania odvolacieho súdu ešte nebolo vydané) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a zároveň dôvodné, nakoľko postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces na strane žalobcu, je daná právomoc súdu rozhodovať predmetný spor, a preto napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24.1. Po vrátení veci Krajskému súdu v Košiciach doručil žalovaný vyjadrenie obsahujúce návrh na prerušenie konania (v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ CSP) a návrh na iniciáciu konania o súlade právnych predpisov (podľa čl. 125 ods.1 Ústavy SR v súlade s § 74 a § 75 zák.č. 314/2018 Z.z.).

24.2. Vyjadril názor, že Krajský súd v Košiciach vec správne posúdil, opakovane vyjadril názor, že na rozhodnutie predmetnej veci nemali súde všeobecnej sústavy právomoc, pretože tu existuje iný zákonný orgán, ktorý je príslušný na prejednanie týchto tzv. „športových sporov“. Odvolací súd podľa neho správne judikoval, že existencia alternatívnych orgánov na riešenie sporov nie je zásahom do

článku 46 Ústavy, nakoľko nebráni následnému prieskumu rozhodnutí týchto orgánov alternatívneho riešenia sporov. Oproti stavu rozhodovania Krajského súdu v Košiciach nastal posun pri posudzovaní právomoci všeobecných súdov prejednávať takéto spory, a to vydaním rozhodnutia kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1SKomp/38/2022 zo dňa 6. októbra 2022, kedy kompetenčný senát skonštatoval, že na prejednanie športových sporov je príslušný súd všeobecnej sústavy súdnictva, avšak žalovaný toto rozhodnutie považuje za vecne nesprávne, mylné, na niektorých miestach rozporné s gramatickým znením zákona, mimo rámec ústavných východísk. Poukázal pritom na dôvody prezentované v odborných článkoch právneho zástupcu žalovaného, ktoré pripojil ako prílohu.

24.3. Citujúc odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1CdoPr/2/2023, ktorým zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach, žalovaný konštatoval, že zo strany dovolacieho súdu ide o strohú aplikáciu rozhodnutia kompetenčného senátu na prejednávaný prípad s kasačnými dôsledkami vo vzťahu k odvolaciemu rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach, avšak bez posúdenia kontextov, ktoré toto rozhodnutie znamená pre vec samú, ako aj pre stav de lege lata a zároveň aj pre stav právnej istoty.

24.4. Žalovaný zároveň považuje argumentáciu kompetenčného senátu v uznesení sp.zn. 1SKomp/38/2022 za vecne nesprávnu, ktorou vytvoril protiústavný stav rozporu dvoch ustanovení právneho poriadku Slovenskej republiky, a to § 3 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku a § 52 zák. č. 440/2015 Z.z. o športe (ZoŠ). Zdôraznil, že ust. § 52 ZoŠ vytvára alternatívne decízne rozhodovacie štruktúry, ktoré sú predsadené pred súdy všeobecnej sústavy súdnictva, a ktorých výsledky (rozhodnutia) môžu byť následne napadnuté účastníkmi tohto alternatívneho decízneho riešenia sporu na súde všeobecnej sústavy súdnictva (v zmysle článku 46 Ústavy). Má za to, že ak kompetenčný senát vytvoril právny stav, ktorý hovorí o právomoci sporového súdnictva prejednávať tieto spory, potom vylúčil aplikáciu ust. § 52 zákona o športe a poprel jej existenciu (teda svojim stanoviskom negoval časť právneho poriadku). V nadväznosti na uvedené žalovaný zdôraznil, že pokiaľ platí, že konajúci odvolací súd je rozhodnutím kompetenčného senátu viazaný, potom musí v ďalšom súdnom – odvolacom konaní neprihliadnuť na ust. § 52 ZoŠ, čo je podľa neho postupom protiprávnym a právne nesúladným, ba až z pohľadu žalovaného protiústavným a v právnom štáte neudržateľným. Odvolateľ je toho názoru, že konštatácia vyslovená uznesením kompetenčného senátu vytvára ústavne kruciólnu otázku, prečo je ust. § 52 ZoŠ nutné opomíňať a neaplikovať na prejednávané prípady. Argumentácia uvedená v uznesení kompetenčného senátu NS SR podľa žalovaného je v ústavnoprávnom rozpore s ústavou. Citoval z odôvodnenia uznesenia kompetenčného senátu, pričom zdôraznil text, v ktorom kompetenčný senát konštatoval, že: „k posudzovaniu vzťahov, ktoré je možné riešiť orgánmi športových organizácií treba pristupovať reštriktívne v tom smere, aby jednotlivým subjektom nebol odopretý prístup k právu na súdnu ochranu garantovaný čl. 46 ods. 1 Ústavy“. Žalovaný zdôraznil, že čl. 46 Ústavy hovorí o práve na súdnu a inú právnu ochranu, pričom ust. § 52 ZoŠ je prejavom čl. 46 Ústavy v rozsahu „inej právnej ochrany“. Má za to, že práve argumentácia kompetenčného senátu a jej následky zabraňujú subjektom práva realizáciu práva na „inú právnu ochranu“. Konanie pred alternatívnym orgánom na riešenie sporov zriadeným v súlade so zákonom rešpektuje aj judikatúra ESLP, na ktorú žalovaný poukázal vo svojich skorších podaniach. Výkladové následky uznesenia kompetenčného senátu podľa žalovaného vytvárajú jednoznačný záver o tom, že ust. § 52 ZoŠ je v rozpore s čl. 46 Ústavy, pretože prejednávaním sporov v jeho zmysle je subjektom práva zabraňované v práve na súdnu ochranu (podľa kompetenčného senátu).

24.5. Vzhľadom na uvedené žalovaný má za to, že v tomto civilnom sporovom konaní je nutné zodpovedať otázku, či ust. § 52 zákona o športe je alebo nie je v rozpore s čl. 46 Ústavy, ak umožňuje prejednávať v zákone o športe presne legislatívne vymedzené spory pred orgánmi alternatívneho riešenia sporov, ktoré toto ustanovenie v spojení s ust. § 19 ods. 1 písm. g/ ZoŠ obligatórne vytvára a zakotvuje ich právomoc. Preto navrhol odvolaciemu súdu, aby postupom podľa § 162 CSP v spojení s § 378 CSP spolu s § 74 a § 75 zák. č. 314/2018 Z.z. prerušil konanie a inicioval konanie o súlade právnych predpisov s Ústavou SR. Podľa žalovaného bola rozhodnutím kompetenčného senátu vytvorená neistota ohľadne právomoci alternatívnych orgánov na riešenie sporov, ktorá je tak zásadného charakteru, že musí byť odstránená. Žalovaný vyjadril názor, že táto neistota nemôže byť odstránená zákonom stanovenou povinnosťou rešpektovania záverov kompetenčného senátu odvolacím súdom. Má za to, že ak Ústavný súd SR žiadny rozpor medzi ust. § 52 ZoŠ s čl. 46 Ústavy SR neidentifikuje (nevyhovie návrhu podľa ust. § 88 ods. 1 zákona o ústavnom súde), potom konajúci odvolací súd bude môcť zotrvať na svojom pôvodnom vecnom posúdení a závere o nedostatku právomoci všeobecného súdnictva (práve na základe ust. § 52 ZoŠ pod prizmou subsumpcie prejednávaného prípadu pod jeho hypotézu), t.j. podľa žalovaného zamietavé rozhodnutie ÚS SR bude podkladom pre „prelomenie“ názoru kompetenčného senátu NS SR a možnosť rozhodnutia opätovne tak, ako rozhodol Krajský súd Košice v dovolacom súde zrušenom rozhodnutí (uznesenie o zastavení konania).

24.6. V prípade, ak odvolací súd dospeje k názoru, že nie je možné uplatniť navrhovaný postup, potom žalovaný nabáda odvolací súd, aby využil svoje oprávnenie odkloniť sa od judikatúry vytvorenej kompetenčným senátom NS SR, pretože je vecne nesprávna.

25. V priebehu odvolacieho konania žalovaný predložil odvolaciemu súdu na podporu svojich tvrdení uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 575/2023-20 zo dňa 13. decembra 2023, ktorým ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť Slovenskej plaveckej federácie. Sťažovateľka v uvedenej sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré malo spočívať v tom, že okresný súd nemal právomoc vydať platobný rozkaz ako exekučný titul na vymoženie pohľadávky (s poukazom na § 52 zákona o športe), preto rozhodnutie upomínacieho súdu je paaktom, rovnako ako aj vydanie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Zároveň namietala, že súd mal akceptovať jej žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu.

26. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) skôr, než pristúpil k vecnému preskúmaniu napadnutého rozsudku, zaoberal sa otázkou prípustnosti odvolania proti jednotlivým výrokom napadnutému rozsudku (keďže žalobca odvolaním napadol iba výrok III. a žalovaný napadol všetky výroky rozsudku) a dospel k záveru, že odvolanie proti výroku III. rozsudku zákon (CSP) nepripúšťa, z ktorých dôvodov je potrebné odvolania strán sporu voči tomuto výroku odmietnuť.

27. Súd prvej inštancie výrok III. rozsudku vylúčil nárok žalobcu z neplatného skončenia pracovného pomeru na samostatné konanie, v rámci ktorého rozhodne aj o trovách konania.

28. Podľa ust. § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

29. Súd prvej inštancie o vylúčení časti nároku na samostatné konanie rozhodol v rámci rozsudku, pričom ale samotné rozhodnutie o vylúčení časti nároku na samostatné konanie má procesnú povahu, nie je rozhodnutím vo veci samej, a preto aj rozsudok v tejto časti má povahu uznesenia.

30. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

31. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a/ zastavení konania,
- b/ odmietnutí podania vo veci samej,
- c/ odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d/ návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e/ zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a § 335 ods. 1,
- f/ návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnosti, okrem odôvodnenia,
- g/ zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h/ zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i/ návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j/ odklad vykonateľnosti rozhodnutia,
- k/ povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l/ zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m/ nároku na náhradu trov konania,
- n/ prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164,
- o/ návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu rozhodnutia.

32. Podľa § 386 písm. c/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

33. Zákon v ustanovení § 357 CSP taxatívne vymenúva okruh uznesení súdu, proti ktorým je odvolanie prípustné. Medzi týmito uzneseniami nie je uvedené uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania. Vychádzajúc z uvedeného odvolanie proti rozhodnutiu o vedení konania, ktorým je aj rozhodnutie o vylúčení veci na samostatné konanie, nie je prípustné.

34. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie výrokom III. rozhodol o vylúčení veci na samostatné konanie (o vedení konania), proti ktorému rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné (viď § 355 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 357 CSP).

35. Na uvedenom závere nemení nič ani skutočnosť, že napadnutý rozsudok obsahoval nesprávne poučenie súdu o prípustnosti odvolania (proti všetkým výrokom, bez vyčlenenia výroku III.), lebo odvolanie je prípustné (ako bolo vyššie uvedené) len v zákonom taxatívne uvedených prípadoch v § 357 CSP, a tento rozsah nie je možné meniť ani rozhodnutím súdu.

36. Vzhľadom na tú skutočnosť, že odvolanie strán sporu bolo podané proti výroku III., proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa, odvolaciemu súdu neostala iná možnosť, len odvolanie žalobcu a žalovaného proti výroku III. podľa § 386 písm. c/ CSP odmietnuť.

37. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) následne opakovane prejednal odvolanie žalovaného proti výrokom I. a II. ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

38. Rozsudok je vo výrokoch I. a II. vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods.1 CSP potvrdil.

39. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 25. júna 2024 o 13.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 207, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 18.06.2024 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

40. Vzhľadom na návrh žalovaného, na prerušenie konania (v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ CSP) a návrh na iniciáciu konania o súlade právnych predpisov (podľa čl. 125 ods.1 Ústavy SR v súlade s § 74 a § 75 zák.č. 314/2018 Z.z.), ako aj vzhľadom na podstatu odvolacích námietok Krajský súd v Košiciach ako prvé posudzoval či sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov, podanie návrhu na ÚS SR a prerušenie konania. Dospel však k názoru, že takéto podmienky splnené nie sú, preto zamietol návrh žalovaného.

41. Podľa § 378 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

42. Podľa § 162 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (CSP) súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu SR (ďalej len „ústavný súd“) návrh na začatie konania.

43. Podľa § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

44. Podľa čl.144 ods.2 Ústavy SR ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

45. Podľa § 74 písm. d/ na návrh na začatie konanie podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy o súlade právnych predpisov nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas národná rada a ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, môžu podať súd v súvislosti s prejednanou vecou.

46. Podľa § 75 zák. č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde SR návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov okrem všeobecných náležitostí podľa čl. 43 musí obsahovať:

- a) označenie právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ktorého nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou navrhovateľ namieta,
- b) dôvody, ktoré vedú navrhovateľa k pochybnostiam o súlade napadnutého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou,
- c) označenie predpisu vyššej právnej sily, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia alebo medzinárodnej zmluvy, jej časti alebo niektorého jej ustanovenia, s ktorým napadnutý právny predpis podľa navrhovateľa nie je v súlade.

47. Je potrebné zdôrazniť, že prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP (predtým druhej vety § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) možno len vtedy, ak k záveru – že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka vecí, je v rozpore s Ústavou SR, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná – dospel súd, a nie účastník konania (R 53/1999).

48. Všeobecný súd je povinný vždy dbať na to, aby rozhodoval na základe ústavne súladnej normy, k čomu mu slúži spravidla ústavne konformný výklad, ale niekedy aj ultimatívna možnosť podať návrh na preskúmanie súladnosti právnej normy Ústavným súdom SR (ďalej len Ústavný súd). Ak však účastník konania odôvodneným spôsobom podnieti, aby Všeobecný súd podal návrh Ústavnému súdu na preskúmanie súladu aplikovanej normy s Ústavou SR (ďalej len Ústava), má Všeobecný súd v zásade tieto možnosti: buď vykoná ústavne konformný výklad právnej normy, alebo vysvetlí prečo považuje bez ďalšieho právnou normu za ústavne súladnú, alebo sa stotožní s návrhom účastníka a podá vec Ústavnému súdu. V tomto zmysle nemožno pod domnienkou (čl. 144 ods. 1 Ústavy) či pod dospením k záveru (§ 109 ods. 1 písm. b) OSP) rozumieť úplne voľnú úvahu súdu. Z Ústavy ako priamo záväzného a aplikovateľného práva vyplýva subjektívne právo účastníka na rozhodnutie, ktoré je v súlade s Ústavou, resp. na rozhodnutie vychádzajúce z ústavne súladnej normy, na súdnu ochranu jeho základných práv a slobôd, nie však automatické subjektívne právo na podanie návrhu na Ústavnom súde. Všeobecný súd je povinný korektne sa vysporiadať s uvedeným podnetom jedným z troch označených spôsobov, tak z hľadiska hmotných základných práv, ako aj z hľadiska riadneho odôvodnenia vyžadovaného právom na súdnu ochranu. (Uznesenie Ústavného súdu SR zo 7.7.2009 sp.zn. II.ÚS 269/2009).

49. Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na iniciovanie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou a s tým spojené prerušenie konania, pretože zistený skutkový stav nie je potrebné subsumovať pod takú právnu normu, ktorú by Krajský súd v Košiciach považoval za protiústavnú. Odvolací súd nedospel k názoru, že ust. § 52 ZoŠ je v nesúlade s čl. 46 Ústavy, a to ani v čase pred vydaním uznesenia kompetenčného senátu NS SR sp.zn. 1SKomp 38/2022, resp. pred rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1CdoPr 2/2023, a ani v čase po vydaní vyššie uvedených rozhodnutí.

50. Ústavný súd v uznesení sp.zn. PL. ÚS 16/2021-9 poukázal na to, že účelom konania o ne/súlade právneho predpisu v zmysle čl. 125 ods. 1 Ústavy SR a § 74 písm. d/ zákona o ústavnom súde v prípade, keď návrh podáva súd, je zabránenie vzniku napätia, ktoré by pramenilo z povinnosti súdu aplikovať zákon nesúladný s nadradeným právom v konkrétnom súdenom prípade (z čoho pramení požiadavka v súvislosti s konkrétnym súdeným prípadom - rozhodovacou činnosťou súdu v konkrétnom prípade, t.j. súvislosť medzi prerokúvaním konkrétnej veci a uplatneným návrhovej právomoci). Aktuálne uplatňovaná judikatúra ústavného súdu o podstate ústavnej (čl. 144 ods. 2 ústavy) i zákonnej (§ 74 písm. d/ zákona o ústavnom súde) podmienky pre vznik aktívnej legitímácie všeobecného súdu na podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy sa zakladá v prvom rade na téze o nutnosti subsumpcie skutkového stavu zisteného v rozhodovacej činnosti všeobecného súdu pod právnu normu, ktorá je podľa názoru všeobecného súdu protiústavná a v rade druhom na spôsobilosti derogačného nálezu ústavného súdu, ktorý je navrhovaný všeobecným súdom v petite jeho návrhu, viesť k odlišnému záveru v merite konania pred všeobecným súdom v porovnaní s takým rozhodnutím, ktoré by bolo výsledkom aplikácie právnej normy navrhutej na derogáciu. ...Interpretácia a aplikácia ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorého vyslovenie nesúladu všeobecný súd uplatňuje v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom musí v tomto postupe vytvárať právny základ pre jeho rozhodnutie v danej veci.

51. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že podstatnou náležitosťou návrhu, ktorým by súd (v tomto prípade odvolací súd) inicioval konanie pred Ústavným súdom, je (v zmysle citovaného ustanovenia § 75

zákona o Ústavnom súde SR) uvedenie dôvodov, ktoré vedú súd (ako navrhovateľa) k pochybnostiam o súlade napadnutého právneho predpisu, alebo jeho časti (v danom prípade § 52 zákona o športe) s predpisom vyššej právnej sily (v tomto prípade čl. 46 Ústavy). Avšak odvolací súd (a ani žalovaný) žiaden nesúlad tohto ustanovenia s Ústavou SR nevzhliadol, preto nie je možné vypracovať návrh na konanie pred Ústavným súdom SR takým spôsobom, aby Ústavný súd SR pri predbežnom prerokovaní tento návrh prijal na ďalšie konanie a aby tento návrh nebol odmietnutý.

52. K náležitosti návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky podaného všeobecným súdom sa Ústavný súd SR vyjadril v uznesení sp. zn. PL. ÚS 20/06 z 18. októbra 2006, kde konštatoval, že ústavnou a zákonnou náležitosťou návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podaného všeobecným súdom je aj jeho presvedčenie o nesúlade namietnutých ustanovení právneho predpisu s právnym predpisom vyššej právnej sily.

53. Odvolací súd zdôrazňuje, že Ústavný súd SR v rámci predbežného prerokovania posudzuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti vrátane odôvodnenia návrhu na začatie konania, ktoré by spĺňalo ústavnoprávne požiadavky, pričom Ústavný súd SR už opakovane judikoval (PL.ÚS 9/2012, PL.ÚS 1/2014, PL.ÚS 7/2014, PL.ÚS 32/2015), že odmietne návrh, v ktorom absentuje uvedenie dôvodov, na základe ktorých dospel súd k záveru, že v prípade ktorý prerokúva a v súvislosti s ktorým sa obrátil na Ústavný súd SR, je v nesúlade s konkrétnymi ustanoveniami vyššieho právneho predpisu, resp. bez uvedenia dôvodov, na základe ktorých dospel súd k záveru, že nie je možný ústavne súladný výklad a aplikácia relevantných právnych noriem.

54. V uznesení z 29. apríla 2015 sp.zn. PL. ÚS 32/2015 Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že v rámci návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov je všeobecný súd povinný predložiť dostatok dôvodov, ktoré by v čase predbežného prerokovania veci svojou relevanciou preukazovali možnosť reálneho nesúladu napadnutých ustanovení. Absencia dôvodov, ktoré sú podstatnou obsahovou náležitosťou návrhu všeobecného súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov, vedie k celkovej nepresvedčivosti, a to odôvodňuje odmietnutie návrhu na začatie konania podľa §25 ods.2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

55. S poukazom na uvedené by aj v preskúvanom prípade návrh súdu na začatia konania pred ústavným súdom musel obsahovať argumenty a dôkazy, ktoré priviedli súd k záveru, že ním identifikovaný právny predpis alebo jeho časť (§ 52 zákona o športe) je v rozpore s referenčnými kritériami. Argumenty a dôkazy by museli mať ústavnoprávnu relevanciu a museli by byť konkrétne a dostatočné, pretože inak by ústavný súd návrh odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Odvolací súd má za to, že v danom prípade by nebolo možné splniť túto požiadavku.

56. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že ani samotný žalovaný, ktorý navrhuje iniciovanie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou SR, nie je toho názoru, že ustanovenie § 52 zákona o športe by bolo v rozpore s čl. 46 Ústavy SR (naopak svoju argumentáciu opiera o toto ustanovenie) a nepredložil žiadne dôvody (argumenty), pre ktoré by bolo možné dospieť k záveru o nesúlade tohto ustanovenia s uvedeným článkom Ústavy SR.

57. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutie kompetenčného senátu, odvolací súd je toho názoru, že ani z tohto rozhodnutia (resp. v ňom realizovaného výkladu § 52 ZoŠ) nemožno vyvodiť záver o tom, že práve kompetenčný senát by považoval ust. § 52 zákona o športe za nesúladné s Ústavou SR. Nemožno sa ani stotožniť s názorom žalovaného, že argumentácia a výkladové následky uznesenia kompetenčného senátu sp.zn. 1SKomp 38/2022 vytvárajú záver o tom, že ust. § 52 zákona o športe je v rozpore s čl. 46 Ústavy. Kompetenčný senát vo svojom rozhodnutí nespochybnil vytváranie povinnej štruktúry alternatívnych orgánov na riešenie sporov - nezávislej od sústavy súdov všeobecnej sústavy súdnictva, ktorým je zverená právomoc (pri NŠZ povinnosť) prejednávať a rozhodovať spory medzi členmi týchto športových zväzov. Pristúpil iba k výkladu ust. § 52 zákona o športe, ktorý realizoval reštriktívne vzhľadom na tú skutočnosť, že spory v súvislosti s výkonom športovej činnosti môžu mať rozličný charakter. Dospel tak k názoru, že konkrétny spor vyplývajúci zo zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu (ktorej predmetom bol záväzok žalobcu vykonávať u žalovaného športovú činnosť profesionálneho hráča ľadového hokeja a podmienky za ktorých bude žalobca realizovať činnosť pre žalovaného) nemožno považovať za spor, ktorý by bol vylúčený z právomoci rozhodovania všeobecných súdov podľa Civilného sporového poriadku (vychádzajúc z úvahy, že pri uzatváraní zmluvy žalobca so

žalovaným žiadnu športovú činnosť nevykonávali, ale dohodovali sa o tom, na základe akých podmienok bude žalobca pre žalovaného športovú činnosť vykonávať; ako aj s poukazom na právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. XIII bod 5 zmluvy uzatvorenej medzi stranami, kde sa strany dohodli, že pokiaľ sa im jednotlivé spory nepodarí vyriešiť dohodou, môžu sa zmluvné strany domáhať ochrany svojich práv na Všeobecnom súde).

58. Je potrebné zdôrazniť, že ústavný súd vo vyššie spomínaných rozhodnutiach PL. ÚS 32/2015 a PL. ÚS 16/2021 okrem iného poukázal aj na čl. 152 ods. 4 ústavy, v ktorom sa ustanovuje interpretačné pravidlo pre výklad a uplatňovanie zákonov a podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorým sa okrem iného určuje, že zákon sa musí vysvetliť a uplatniť tak, aby bol v súlade s ústavou. V situácii, keď právnu normu možno vysvetľovať dvoma spôsobmi, pričom jeden výklad je v súlade s ústavou a druhý výklad je s ňou v nesúlade, nejestvuje ústavný dôvod na zrušenie takej právnej normy. Všetky štátne orgány majú vtedy ústavou určenú povinnosť uplatňovať právnu normu v súlade s ústavou (m. m. PL. ÚS 15/98). Poukázal teda na to, že zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten výklad, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci vrátane všeobecných súdov sú preto povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (m. m. II. ÚS 148/06).

59. Odvolací súd v preskúmvanej veci má za to, že v danom prípade je možné realizovať výklad ust. § 52 zákona o športe takým spôsobom, ktorý je v súlade s ústavou, a to buď tak, ako to realizoval odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí, alebo tak, ako to realizoval kompetenčný senát vo svojom rozhodnutí. Z uvedeného dôvodu nejestvuje ústavný dôvod na zrušenie takejto právnej normy (na vyslovenie jej nesúladu s ústavou). Iba nesúhlas žalovaného s výkladom, ktorý realizoval kompetenčný senát, nemôže byť dôvodom na podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle čl. 125 ústavy, resp. v zmysle § 74 písm. d/ zákona o ústavnom súde v spojitosti s § 162 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku.

60. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že samotný žalovaný má za to, že ust. § 52 zákona o športe je v súlade s čl. 46 Ústavy a sám iniciovanie konania pred Ústavným súdom SR navrhuje s cieľom domôcť sa práve takého rozhodnutia Ústavného súdu, ktorým by nevyhovел návrhu na vyslovenie nesúladu právnych predpisov (§ 52 ZOŠ) s Ústavou SR, na ktorom podklade navrhuje ďalší postup pri posudzovaní predmetnej veci.

61. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd neinicioval konanie o súlade právnych predpisov a návrh žalovaného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

62. Krajský súd v Košiciach následne opakovane preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie, ktoré mu predchádzalo, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ a h/ CSP, t.j. že neboli splnené procesné podmienky (a) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

63. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP je naplnený vtedy, ak súd vec prejednal a rozhodol napriek tomu, že neboli splnené procesné podmienky, za ktorých súd môže konať a rozhodovať, a to vecné procesné podmienky, podmienky na strane súdu, na strane účastníkov a tzv. negatívne procesné podmienky. Skúmanie týchto procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania, t.j. súd je povinný splnenie procesných podmienok skúmať ex offa v každom štádiu konania.

64. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

65. Odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ a h/ CSP neboli naplnené, pretože dospel k záveru o splnení všetkých procesných podmienok (vrátane danej právomoci všeobecného súdu) a súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver.

66. Súd svoje úvahy, ako dospel k skutkovým a právnym záverom, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uvádza nasledovné:

67. Podstatou odvolacích námietok boli iba tvrdenia o nedostatku právomoci súdu, preto odvolací súd zamerlal svoje úvahy na posúdenie tejto otázky.

68. Túto otázku Krajský súd v Košiciach posudzoval aj vo svojom skoršom uznesení sp.zn. 6CoPr/9/2021 zo dňa 22. augusta 2022, ktoré však Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 1CdoPr/2/2023 zo dňa 27. septembra 2023 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie s vyjadreným názorom na danú otázku.

69. Podľa § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho názoru.

70. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 2Cdo/104/01 poukázal na to, že ak dovolací súd zruší rozhodnutie nižšieho stupňa je súd nižšieho stupňa viazaný právnym názorom dovolacieho súdu ako pri posudzovaní otázok hmotného práva, tak i pri aplikácii procesných predpisov. Nerešpektovanie právneho názoru dovolacieho súdu zakladá dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

71.1. Odvolací súd ďalej považuje za potrebné zdôrazniť, že nebolo možné vyhovieť ani návrhu žalovaného, ktorý nabádal odvolací súd, aby sa odklonil od judikatúry vytvorenej kompetenčným senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pretože takémuto postupu bránila existencia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1CdoPr/2/2023 (ktorým bolo zrušené skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu v preskúmvanej veci).

71.2. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje potrebu odlišovať precedenčnú (judikatórnu) záväznosť rozhodnutí najvyššieho súdu a tzv. kasačnú (inštančnú) záväznosť vytvorenú rozhodnutím Najvyššieho súdu SR v tej istej veci. Kým rozhodnutie kompetenčného senátu možno považovať za rozhodnutie, na ktoré sa vzťahuje judikatórna záväznosť, kde platí, že odvolací súd sa môže od takéhoto rozhodnutia odkloniť v prípade, ak dostatočným spôsobom vyargumentuje dôvody odklonu, kasačná záväznosť je vytvorená záväzným názorom súdu vyššieho stupňa vysloveným v individuálnej veci a má oporu v ust. § 391 ods. 2 CSP (v zmysle ktorého ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu). V prípade kasácie v rámci dovolacieho konania platí, že odvolací súd, ako súd nižšieho stupňa, je viazaný názorom vysloveným v rozhodnutí dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Je pravdou, že súdna prax ustálila, že aj tu je možný odklon od názoru vysloveného v rozhodnutí súdu vyššej inštancie, avšak iba ak sú splnené výnimočné podmienky, ktorými je buď zmenenie skutkových okolností, alebo zmenenie právneho stavu (zmena právneho predpisu), či zmena (posun) judikatúry.

71.3. V preskúmvanom prípade však nedošlo k splneniu žiadnej z uvedených skutočností, preto odvolací súd nemal inú možnosť iba riadiť sa záväzným názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1CdoPr/2/2023, v dôsledku čoho sa nemohol odkloniť od názoru vysloveného kompetenčným senátom tak ako to požadoval žalovaný.

72.1. Uvedený záver odvolací súd opiera aj o ustálenú judikatúrnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo/12/2016 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 76/2016 jasne vyslovil, že: „Postup súdu nižšej inštancie spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru, vysloveného v zrušujúcom uznesení súdu vyššej inštancie, a to len na základe vlastného uváženia, je neprípustným postupom, ktorý narúša princíp právnej istoty.“. Konštatoval pritom, že právna teória i súdna prax rozoznávajú dva základné typy záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu, a to na jednej strane záväznosť precedenčnú alebo judikatórnu (v inej než prejednávanej skutkovo a právne obdobnej veci), na druhej strane záväznosť kasačnú alebo

inštančnú (v tej istej priamo prejednávanej veci). Samozrejme v určitom prípade môže to isté rozhodnutie najvyššieho súdu zároveň účinky záväznosti oboch typov.

72.2. NS SR poukázal na základný znak precedenčnej záväznosti, a to, že presahuje judikátorne hranice tej-ktorej prejednávanej veci, má všeobecný význam a týka sa bližšie neurčeného okruhu skutkovo a právne obdobných prípadov. I keď rozhodnutie najvyššieho súdu v právnom poriadku Slovenskej republiky nemožno chápať tak, ako je v anglo-americkom právnom systéme vnímaný precedens, predsa len aj jeho rozhodnutie predstavuje určité východisko pre rozhodovanie všeobecných súdov Slovenskej republiky v iných, skutkovo a právne rovnakých alebo obdobných prípadoch. Pre precedenčnú záväznosť je typické aj to, že pri nej existuje možnosť súdu nižšieho stupňa nepodriaďiť sa právnomu názoru vyššieho stupňa vtedy, keď – reflektujúc právne závery vyššieho súdu vysloveného v inej právnej veci – náležite v dobrej viere vysvetlí svoj právny odklon, predostrie svoje konkurujúce úvahy a začne s rozhodnutím vyššieho stupňa (judikátom najvyššieho súdu) zmysluplný právny dialóg, v rámci ktorého polemizuje s právnym názorom vyššieho súdu a vysvetlí, prečo svoj právny názor považuje za lepšie zodpovedajúci podstate prejednávanej veci.

72.3. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z úvahy, že účinky kasačnej záväznosti sú výrazne iné. Požiadavky na reflektovanie právneho názoru najvyššieho súdu zaujaté v tej istej právnej veci a vyjadrené v jeho zrušujúcim rozhodnutí sú pri následnom rozhodovaní odvolacieho súdu výrazne prisnejšie, než v prípade precedenčnej (judikátornej) záväznosti. Pre konanie po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom platí bezvýnimčne zásada viazanosti a podriadenosti nižšieho súdu (odvolacieho alebo prvostupňového) právnym názorom vysloveným dovolacím súdom. Kasačná (inštančná) záväznosť môže byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu. V konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu nemá odvolací súd žiadny priestor pre úvahy, či bude alebo nebude rešpektovať právny názor najvyššieho súdu. V prípade nerešpektovania kasačnej záväznosti rozhodnutia najvyššieho súdu ide o zásah do princípu právnej istoty, teda takýto postup je v rozpore s princípom právnej istoty a právo na spravodlivé súdne konanie a tiež právom na prejednanie veci v primeranej lehote.

72.4. Najvyšší súd zdôraznil, že organizácia všeobecných súdov je vybudovaná hierarchicky, každý stupeň súdnictva jemu zákonom určenú úlohu. Táto organizácia musí garantovať naplnenie základného práva účastníka občianskeho súdneho konania na súdnu ochranu. Aby sa tak mohlo stať, musí byť systém všeobecných súdov systémom funkčným. Zároveň vychádzal z úvahy, že uvedené nemôže narušiť ani poukaz na nezávislosť sudcov, keďže táto nemôže byť chápaná tak, že sudca môže rozhodovať hocikako, ale musí rešpektovať aj zákonom stanovené hranice pre jeho rozhodovanie, kde jednou z hraníc je právo aj povinnosť rešpektovať zásah do obsahového rozhodovania zo strany iného súdu, ak takéto obmedzenie vyplýva zo zákona, kde poukázal na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II.ÚS/346/08 as II.ÚS/433/2011. Princíp viazanosti odvolacieho súdu právnym názorom dovolacieho súdu je legislatívnym premietnutím práv princípu právnej istoty a zákazu svojvôle do súdneho rozhodovania. Má za to, že ak by kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu nebolo pre odvolací súd záväzné, potom oprávnenie dovolacieho súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie nemalo žiadny rozumný zmysel.

72.5. V tomto rozhodnutí zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky doplnil, že len výnimočne napr. ak nastala zmena v skutkových zisteniach, ktoré tvorili základ zrušujúceho aj zrušovaného rozhodnutia, alebo zmena právnej úpravy, ku ktorej došlo po zrušovanom rozhodnutí, ale pred opätovným rozhodnutím odvolacieho súdu, alebo ak došlo k zásadnému judikátornému posunu v otázke, ktorá v čase rozhodovania dovolacieho súdu nebola celkom uspokojivo vyriešená, sa odvolací súd nemusí riadiť kasačnou záväznosťou zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu.

73. S poukazom na vyššie uvedené, nakoľko nedošlo k zmene skutkových ani právnych okolností a ani k zmene judikatúry, z ktorej vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 1CdoPr/2/2023, odvolací súd v danom prípade nemal inú možnosť iba riadiť sa názorom dovolacieho súdu, že je daná právomoc súdu a postúpenie veci Arbitrážnej komisii SZLH nebolo dôvodné. Ani tvrdenie žalovaného o strohej aplikácii rozhodnutia kompetenčného senátu na prejednaný prípad dovolacím súdom, neumožňuje odvolaciemu súdu odklon od názoru dovolacieho súdu bez splnenia vyššie uvedených podmienok.

74. Odvolací súd teda vychádzal z takého výkladu ustanovení Civilného sporového poriadku a zákona o športe, v zmysle ktorého všeobecné súdy majú právomoc rozhodovať predmetný spor, preto odvolacie námietky žalovaného o nedostatku procesných podmienok vyhodnotil ako nedôvodné.

75. Ani rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II.ÚS/575/2023 zo dňa 13. decembra 2023, ktoré predložil žalovaný v priebehu odvolacieho konania nie je spôsobilé spochybníť vyššie uvedené závery. Odvolací súd vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu zároveň zdôrazňuje, že ústavný súd v ňom neriešil vyššie uvedené otázky, zaoberal sa otázkou možnosti povolenia exekúcie na základe (podľa sťažovateľa) protiprávne vydaného platobného rozkazu, pričom z ústavno-právneho hľadiska bolo podstatné, že zamietnutím návrhu na zastavenie exekúcie nemohlo dôjsť k zásahu do označeného práva sťažovateľky. Zároveň sa vyjadril k právu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia (tak, že okresný súd svoje závery o dôvodnosti nariadenia exekúcie na základe označeného exekučného titulu dostatočne odôvodnil) a za podstatné považoval, že povinný sa mal v základnom konaní riadne a včas brániť a návrh na zastavenie exekúcie nie je možné vnímať ako opravný prostriedok proti rozhodnutiu tvoriacemu exekučný titul. Iba nad rámec uvedených dôvodov ústavný súd poukázal na vyjadrenie oprávneného k námietke povinnej, týkajúcej sa problematiky nedostatku právomoci všeobecného súdu, ktorej sa venoval súd v upomínacom konaní. Rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II.ÚS/575/2023 v žiadnom prípade nemožno považovať za posun v judikatúre oproti rozhodnutiu kompetenčného senátu sp. Zn. 1Skomp/38/2022, keďže ústavný súd sa výslovne touto otázkou nezaoberal, neposudzoval úvahy kompetenčného senátu ani nedospel k iným záverom. Za takéto iné závery nemožno považovať pokiaľ v odôvodnení konštatoval, že právomoc decízneho orgánu zriadeného podľa § 52 zákona o športe mohla mať prednosť pred právomocou civilného súdu, uvedenú otázku vôbec neriešil s odôvodnením, že túto skutočnosť bolo potrebné namietať pri prvom procesnom úkone, ktorý patril sťažovateľke.

76. Žalobca v odvolaní argumentuje iba skutočnosťami, ktoré sa týkajú posúdenia právomoci súdu, neuvádza žiadne iné námietky odôvodňujúce naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. h/ CSP, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

77. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. a II. ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP.

78. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval s poukazom na skutočnosť, že súd prvej inštancie výkonom III. vylúčil časť uplatneného nároku na samostatné konanie, v ktorom bude rozhodnuté o trovách celého konania, teda vrátane tohto odvolacieho konania.

79. Odvolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania, aplikujúc ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov dovolacieho konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania tak, ako je to uvedené v enunciate tohto rozhodnutia.

80. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).